

Stražarska

Kula

**i
Glasnik Kristove Prisutnosti**

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIV

1. LIPNJA, 1903

BROJ 11

SADRŽAJ

Urednik na svom europskom putovanju	505
Kraljevsko svećenstvo	506
Nema osude i nema razdvajanja	508
„Tijelo je mrtvo”	512
„Neka dođe kraljevstvo tvoje” (pjesma)	514
„Bog djeluje na tajanstven način”	514

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je bližu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudroču koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

UREDNIK NA SVOM EUROPSKOM PUTOVANJU

U.S.M.S. „New York”

POZDRAVI „djeci jutra” – zore – svjetla:

Na parobrodu „New York” približavam se Velikoj Britaniji i tamošnjoj dragoj braći koju poznajem iz dopisivanja i koju tako žarko volim, a koje se nadam uskoro osobno pozdraviti. Ipak, svi dragi čitatelji Stražarske kule neprestano su mi pred očima te koristim ovu priliku da vam pošaljem poruku ljubavi i zajedništva. Veliko mi je zadovoljstvo i ohrabrenje spoznaja da su vaša ljubav i molitve sa mnom na ovom putovanju i dobro znam da će vas zanimati svaki vid mojih iskustava.

Prije samo tjedan dana (14. travnja) oprostio sam se od oveće skupine iz Crkve na željezničkom kolodvoru u Pittsburghu. Prethodne nedjelje oprostio sam se od cijele Crkve u Alleghenyju, osobno se rukovavši s oko 300 ljudi, no ipak me razveselio ovaj konačni ispraćaj na vlaku. Sljedećega jutra na kolodvoru u New Yorku dočekali su me predstavnici crkava iz New Yorka, Brooklyna, Yonkersa, Jersey Cityja, Perth Amboya i Philadelphije, koji su me ispratili na parobrod i ostali ondje do polaska broda – a zatim su mi s mola mahali, upućujući mi ljubav i dobre želje te uvjerivši me prethodno da se mole za mene.

Nisam bio toliko tašt da prihvatim ove znakove ljubavi kao osobnu počast, već sam ih, naprotiv, primio kao izraze odanosti Gospodinu i zahvalnosti za njegovu istinu, s kojom sam po njegovoj providnosti povezan kao sluga – sluga Gospodnji, sluga njegove Riječi, sluga njegova naroda. Svi mogu biti sigurni da je moje srce u potpunosti uzvratilo na srdačne želje i blagoslove primljene od ovih dragih prijatelja. Oni su u još širem smislu za mene predstavljali sve drage čitatelje Stražarske kule iz Amerike koji se raduju što me sa svojim molitvama i ljubavlju na nekoliko tjedana šalju kao svog predstavnika onima iste dragocjene vjere u Europi.

Putovanje našim parobrodom bilo je mirno i na mnogo sam načina bio „čuvan” božanskom providnošću. Tako nisam patio od morske bolesti nakon prva dva dana te sam mogao prihvatiti poziv našeg kapetana da pomognem u vođenju uobičajenog nedjeljnog jutarnjeg bogoslužja na brodu, što je uključivalo i tridesetominutni govor o Nadi koja je sidro naših duša, pouzdano i čvrsto (Heb 6,19).

Nisam imao razloga nadati se da će među putnicima biti mnogo onih koji imaju „uho da čuju”, niti sam mogao očekivati da ću u tako kratkom vremenu učiniti više doli odsvirati samo jednu notu na našoj dragocjenoj Harfi (Bibliji). Prepuštajući rezultate Gospodinu, istaknuo sam veliko zavjetno obećanje koje je naš nebeski Otac dao Abrahamu i njegovu potomstvu: da će „u tvom potomstvu biti

blagoslovljene sve obitelji na zemlji”. Naglasio sam da je prirodno potomstvo – Izak, Jakov i izraelski narod – čvrsto držalo to obećanje, ali ga nikada nije baštinilo; da je pravo Potomstvo tek počelo dolaziti u osobi Gospodina Isusa; da su prava Crkva i pravi članovi tijela Kristova zapravo članovi tog „Potomstva” i baštinici po tom izvornom obećanju koje se tek treba ispuniti te čeka kompletiranje Potomstva – dovršenje „Crkve koja je njegovo tijelo”. „A ako ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo, baštinici po obećanju” (Gal 3,29).

Kratko napomenuvši da je to kršćanska nada iz našeg teksta i da je ona još uvijek neispunjena, uvidjeli smo da se za nju i dalje trebaju boriti svi koji žele učiniti svoje zvanje i izbor sigurnim. U svjetlu tog obećanja i nade, svi bi pravi kršćani trebali prepoznati sadašnja iskustva, kušnje i ostalo kao dio svoje edukacije u Kristovoj školi – u pripremi za svoj rad u nadolazećem dobu, rad na blagoslivljanju obitelji na zemlji tijekom obećanog Tisućgodišnjeg (Milenijskog) Kraljevstva.

Samo je pet putnika pokazalo dovoljno zanimanja ili znatiželje da bi sa mnom razgovarali o toj temi – i samo dvoje od njih ozbiljno. No, ako bi se to dvoje, ili čak i samo jedno, na kraju razvilo u zrelo zrno „pšenice”, kako bismo samo bili sretni i zahvalni! Koliko mogu procijeniti, oko polovice putnika su deklarirani kršćani, a oko dvije trećine njih su episkopci, od kojih nitko nije pokazao zanimanje. Od to dvoje koji su pokazali zanimanje, jedan je baptist, a drugi metodist. Baptistički svećenik na brodu izjasnio se kao evolucionist koji se u potpunosti slaže s „višom kritikom”, negirajući da nas je Gospodin otkupio. Kada je suočen sa Svetim pismom, negirao je autoritet Pavla i drugih apostola te tvrdio da se drži isključivo Isusova života i riječi. Kada je pak suočen s riječima samog našeg Gospodina da je došao „dati svoj život kao otkupninu za mnoge”, izbjegao je daljnju raspravu.

Sve više postaje očito da smo u velikom danu kušnje kršćanske vjere i da nije toliko pitanje „Tko će pasti?”, već „Tko će moći opstati?” (Otk 6,17). Prorok je izjavio: „Padat će tisuća kraj tebe” (Ps 91,7), i to doista i vidimo. Daleko od toga da se hvalimo dokazima da mnogi otpadaju od temeljne vjere i da su mnogi već pali; naprotiv, mi smo zbog toga ožalošćeni. Ipak, prepoznajući u tome jedan od znakova kraja sadašnje dispensacije, možemo se radovati što će ubrzo biti uveden Milenij blagoslova, kada će slaba vjera biti uronjena u sunčevu svjetlost istine, kada će „zemlja biti puna spoznaje Gospodnje kao što vode prekrivaju more” te kada „ni neiskusni neće zabludjeti” (Iz 11,9; 35,8).

Ovo pismo pečatim i šaljem sada kada se približavamo britanskoj obali, gdje bi me (u Southamptonu) trebao dočekati brat Henninges i pratiti do Londona. Nastavite me se sjećati u svojim molitvama kako bi naš Otac i Stariji Brat usmjerili

svaku našu riječ i djelo na Njegovu slavu i na korist naše drage braće s ove strane svijeta – različitih jezika, ali jednoga duha – unutar i izvan Babilona.

Vjerno vaš, brat i sluga u Gospodinu,
CHARLES T. RUSSELL.

KRALJEVSKO SVEĆENSTVO

„A vi ste izabrani rod, kraljevsko svećenstvo, narod sveti, narod osobit da objavljujete hvale o njemu koji vas je iz tame pozvao u svoju čudesnu svjetlost... ako ste okusili kako je milostiv Gospodin. K njemu pristupajte, kao k živome kamenu koji je, doduše, od ljudi odbačen, ali je od Boga izabran, dragocjen, pa se i sami kao živo kamenje ugrađujete u duhovnu kuću, sveto svećenstvo, da prinosite žrtve* ugodne Bogu po Isusu Kristu.” — 1. Pet 2,9.3-5

Nikada u povijesti Crkve naš veliki Protivnik nije bio tako aktivan u umnožavanju lažnih doktrina i odvratanju pažnje od istine uvođenjem beskorisnih i nevažnih pitanja kao sada. Upravo kada se uzvišenje i slava Crkve uskoro trebaju ostvariti, i kada će vjerni biti primljeni u radost svoga Gospodina, koriste se svi načini da ih se prevari i oduzme im se nagrada te da se osujeti ovaj dio božanskog plana. Da se stvarno osujeti bilo koji dio božanskog plana posve je nemoguće: Bog je odlučio izabrati između ljudi „malo stado”, „narod za svoje ime”, kraljevsko svećenstvo; i takva se skupina sigurno okuplja; ali hoće li svi koji su sada u utrci za nagradu sigurno biti dio te skupine, još je uvijek otvoreno pitanje. Pazite, ljubljani, da nitko ne uzme vašu krunu (Otk 3,11). Ako netko ne ispuni svoje privilegije i pokaže se nedostojnim bogatog nasljedstva, drugi će brzo zauzeti njegovo mjesto.

Molimo vas, braćo, kao što cijenite slavnu nadu postavljenu pred vas u evanđelju, da ne obraćate pažnju na zavodljive duhove i nauke demona, kako ih apostol naziva (1. Tim 4,1), nego da se s odlučnošću posvetite onoj jednoj stvari na koju ste pozvani i koju imate privilegiju činiti kao budući članovi tog Kraljevskog svećenstva. Nikada ne zaboravimo da smo „poseban narod”, odvojen od velike skupine nominalnih kršćana, kao i od svijeta, imajući više nade, ciljeve i ambicije, te smo obdareni jasnijim uvidom u duboke stvari Božje, budući da smo pozvani iz naše prijašnje tame u Njegovu divno svjetlo. I ako smo tako odvojeni od svijeta i od kršćana koji u velikoj mjeri sudjeluju u svjetovnom duhu, nije čudo ako ih sve nađemo u neskladu s nama, te nas ili ignoriraju ili nam se protive.

Takvo se protivljenje i očekuje te će se, bez sumnje, nastaviti sve dok ne završimo svoj put u smrti. Strpljivo podnositi ovo protivljenje znači žrtvovati naše vlastite prirodne sklonosti za prijateljstvo i užitke sadašnjeg života, te izdržati teškoće kao dobri vojnici radi istine, u kojem god obliku te teškoće dolazile, u našem nastojanju da činimo volju Gospodnju i radimo na unapređenju interesa Njegovog Kraljevstva.

Ako smo vjerni u ovoj službi, nemamo vremena, niti sklonosti, obraćati pažnju na lažne doktrine ili druge teme koje nemaju veze s onim čemu smo svečano posvetili svoje živote. Naše vrijeme nije naše ako smo sve posvetili Bogu; i stoga nemamo vremena za istraživanje maštovitih lažnih teorija, izgrađenih na drugim temeljima osim onih postavljenih u Svetom pismu; niti imamo vremena posvetiti se idejama i zanimanjima koja zaokupljaju pažnju svijeta, od kojih su mnoga sama po sebi bezopasna, ali bi nam bila štetna ako bismo im dopustili da zauzmu posvećeno vrijeme i odvrate našu pažnju od onoga što bismo trebali raditi. Apostol nas upozorava da izbjegavamo „svjetovne i prazne razgovore, jer će oni dovesti do još veće bezbožnosti”, ali dodaje: „Proučavaj da se pokažeš odobrenim pred Bogom, radnikom koji se nema čega stidjeti, pravilno dijeleći riječ istine.” „Neka ne poučavaju drugog nauka, ni neka se ne priklanjaju bajkama i beskrajnim rodoslovljima koja više služe raspravama negoli pobožnom izgrađivanju u vjeri: to čini.” — 2. Tim 2,15-16; 1. Tim 1,3-4.

Svaki posvećeni vjernik trebao bi se zapitati: Koliko sam pažljivo proučio ono što sam jasno prepoznao kao božansku istinu? I koliko sam sposoban, dakle, rukovati mačem duha? Malo je onih koji mogu reći da su u potpunosti probavili i asimilirali sve što su primili; da nisu dopustili da im išta od toga izmakne iz sjećanja; da su to toliko pohranili u svojim srcima da o tome promišljaju danju i noću; da imaju spreman odgovor — „Tako kaže Gospodin” — za svakoga tko ih pita za razlog nade koja je u njima, u vezi s bilo kojom točkom doktrine; da mogu jasno i inteligentno prikazati božanski plan, citirati božanski autoritet za svaki njegov sljedeći korak i, ako je potrebno, ukazati

*Sinajski rukopis izostavlja riječ „duhovne” prije riječi „žrtve”. To je ono što se podrazumijeva pod prinošenjem naših tijela kao živih žrtava u božanskoj službi. Biti stvarno u ovoj službi uključuje: prvo, pažljivo i kontinuirano proučavanje Božjeg plana; drugo, upijanje Njegovog duha; što vodi, treće, do entuzijastičnog žara za Njegovu ostvarenje i do aktivnosti u službi u skladu s mogućnostima, bez obzira na cijenu ili žrtvu koju to može zahtijevati.

na njegovo mjesto u božanskom sustavu tipova. Postići takvu vještinu u Riječi doista je rad cijelog života; ali svaki bi nas dan trebao približiti toj vještini, što će se i ostvariti ako smo vjerni učenici i vjerni sluge istine.

Kad bi svi posvećeni bili tako zauzeti oblačenjem Božje bojne opreme i dokazivanjem njene učinkovitosti stvarnom upotrebom u revnim nastojanjima da šire istinu i pomažu drugima da opstanu, doista ne bi bilo vremena za rasprave o anglo-izraelskom pitanju, ili o tome je li Zemlja ravna umjesto kuglasta, ili bi li načela socijalizma bila preporučljiva među kršćanima u upravljanju njihovim svjetovnim poslovima. Niti bi bilo vremena za politiku, niti čak za dobar rad na reformi umjerenosti, niti za rad među palim ženama, niti među sirotinjskim četvrtima velikih gradova, niti čak za propovijedanje doktrine božanskog iscjeljenja. Sav ovaj rad može i bit će učinkovito obavljen u „vremenima obnove“, koja su sada u bliskoj budućnosti; i, osim toga, postoje drugi koji su zainteresirani za ove radove (i drago nam je zbog toga te im želimo Božji blagoslov), dok mi prepoznajemo i nastojimo ostvariti rad koji je pred nas stavljen u božanskom planu. I ako doista nemamo posvećenog vremena za ove stvari koje su samo sporedna pitanja i same po sebi nisu štetne — osim što odvrćaju pažnju i troše dragocjeno vrijeme koje je posvećeno drugoj i višoj svrsi — sigurno nema nikakvog razloga da obraćamo pažnju na lažne doktrine poput takozvane kršćanske znanosti i raznih teorija bez otkupljenja ili evolucije, koje su sve redom pokušaji da se ljudima pokaže kako da se popnu do vječnog života na neki drugi način osim onoga na koji Sveto pismo ukazuje, tj. vjerom u dragocjenu krv Kristovu prolivenu na Kalvariji za naše otkupljenje. Onaj tko se penje nekim drugim putem, taj je lopov i razbojnik (Iv 10,1); i zapovjedbena nam je da nemamo zajedništva s neplodnim djelima tame, nego da ih radije prekoravamo (Efež 5,11).

„Kako je uzak ovaj put!“, kažu neki prezirno o onima koji, poput Pavla, posvećuju svoju energiju jednoj stvari — službi istine. Da, to će biti presuda protiv vas od svih osim one nekolicine koja je, poput vas, pažljivo tražila ovaj „uzak put“ i koja je odlučna hodati njime, bez obzira na prijekor koji on donosi. Put do cilja, za nagradu našeg uzvišenog poziva, nije dovoljno širok da primi sve isprazne filozofije, glupa pitanja, brbljanja i spekulacije takozvane znanosti. Dovoljno je širok samo da primi Gospodinov plan i one koji su spremni odbaciti sve druge planove, projekte i pitanja te se u potpunosti posvetiti Njegovoj službi, i koji su sasvim spremni podnijeti svaki prijekor koji to može donijeti.

Razmotrite svoj poziv, braćo, jer ste izabrani naraštaj, kraljevsko svećenstvo da prinosite žrtve ugodne Bogu; sveti narod, poseban narod, da biste

obznanili hvale Onoga koji vas je pozvao iz tame u svoje divno svjetlo. Sama svrha našeg poziva u ovo svjetlo jest da ga pustimo da svijetli. Ako ga ne pustimo da svijetli, nismo ga dostojni, te će nam blago biti oduzeto i bit ćemo ostavljeni u tami. Ako smo doista primili svjetlo i potpuno se posvetili Bogu, zapitajmo se: Što činim da obznanim hvale Onoga koji me pozvao iz tame? Idem li s ovim vijestima svojim bližnjima, blizu i daleko? Jesam li zauzet iz dana u dan nastojeći opravdati božanski karakter i objaviti Božje pravedne putove? Štedim li vrijeme i sredstva, i uređujem li tako svoje svjetovne poslove da što više vremena posvetim djelu? I, zatim, proučavam li marljivo kako bih se temeljito upoznao s istinom i doista bio živa poslanica, poznata i čitana od svih ljudi unutar kruga mog utjecaja — radnik koji se doista nema čega stidjeti? Mogu li doista potvrditi da sam:

„Sve za Isusa, sve za Isusa —
Sve otkupljene snage mog bića;
Sve moje misli, riječi i djela,
Svi moji dani i svi moji sati?”

Ako je tako, onda smo dovoljno usko usmjereni da kažemo: „Ovu jednu stvar činim“; i sve ostalo prilagođavam ovoj jednoj stvari — obznanjivanju Božjih hvala i pomaganju drugima da uđu u Njegovo divno svjetlo. I u tu svrhu razvijam i koristim talente koje posjedujem kao mudar upravitelj svog nebeskog Gospodara.

Dragi ljubljani, ne namećemo jedni drugima zavjete ili ropstvo, ali poziv ima svoja ograničenja. Gospodar nas je uputio, rekavši: „Idite i učinite sve narode učenicima [jer evanđelje više nije ograničeno na židovski narod], krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga, učeći ih da drže sve” — o našem (upitnom) anglo-izraelskom podrijetlu? Ne. — Sve stvari koje se tiču oblika Zemlje? Ne. — Sve isprazne filozofije ljudi koji su zastranili od istine, i sve suptilne sofizme kojima poništavaju Božju Riječ? Ne. — „Držite sve što sam vam zapovjedio” (Mt 28,19-20).

To je upravo ono što su apostoli činili. U njihovo je vrijeme bilo mnogo pogrešaka i sporednih pitanja, ali oni su se, ignorirajući ih, odlučno posvetili širenju istine. Pavao nije obraćao pažnju na svoju tjelesnu genealogiju jer se prepoznao kao novo stvorenje u Kristu Isusu. Njemu je bilo lakše dokazati svoje tjelesno podrijetlo kao Izraelca nego bilo kome od nas, ali nije ga bilo briga za to. Nije mu bilo važno je li iz deset plemena ili iz dva plemena, jer nije imao nikakvu plemensku pravednost Zakona. Njegova jedina ambicija bila je biti pronađen „u Kristu, ne imajući svoju pravednost, koja je od Zakona, nego onu koja je kroz vjeru u Krista — pravednost koja je od Boga po vjeri” (Fil 3,9). On kaže (r. 3-7): „Jer obrezanje [pravo] smo mi [Nova stvorenja] koji duhom iskazujemo

štovanje Bogu i radujemo se u Kristu Isusu, a ne pouzdajemo se u tijelo [ili tjelesne odnose], premda bih ja mogao imati pouzdanje i u tijelo. Ako netko drugi misli da se može pouzdati u tijelo, ja još više: obrezan osmoga dana, od roda Izraelova, iz plemena Benjaminova, Hebrej od Hebreja; po Zakonu farizej; po revnosti progonitelj crkve, po pravедnosti koja je u Zakonu besprijekoran. Ali sve što mi je bio dobitak, to radi Krista smatram gubitkom.”

Čujte ga ponovno u njegovoj revnosti za ovu jedinu stvar kojoj je posvetio svoj život: „I ja, braćo, kad sam došao k vama nisam došao s uzvišenom besjedom ili mudročću objaviti vam svjedočanstvo Božje, jer sam odlučio ne znati među vama ništa drugo osim Isusa Krista, i to razapetoga. [Privukao sam vašu pozornost na ovu jednu stvar! Stalno sam ovu jednu stvar držao pred vama.] I moja besjeda i moje propovijedanje nije bilo primamljivim riječima ljudske mudrosti, nego u pokazivanju Duha i snage [istine]: da vaša vjera ne bude u ljudskoj mudrosti, nego u snazi Božjoj.” (1. Kor 2,1-5).

Pavao je bio jednostavan i beskompromisan učitelj. Kada je znao da ima istinu, govorio je s povjerenjem i hrabro izjavljivao da je sve suprotno tome lažna doktrina; i učio je svoje učenike da im nije samo privilegija, već i dužnost, biti utvrđeni u vjeri i znati, na temelju Božje Riječi, zašto vjeruju, te biti sposobni svakome tko ih pita dati razlog nade koja je u njima.

Među kršćanima danas postoji veliki nedostatak utvrđene vjere u bilo kojoj točki doktrine. Kažu: „Mislim”, „Nadam se”, ili „Možda je tako, ali to je samo moje mišljenje, i može biti ispravno ili pogrešno. Međutim, imam ljubavi za tvoje suprotno mišljenje i za mišljenje svakog čovjeka, jer tko zna što je ispravno? Sigurno ne mogu reći, ali, unatoč tome, imam veliku vjeru i ljubav (?). Rukujem se sa svima i zovem ga bratom ako tvrdi da je kršćanin, bez obzira na to što vjeruje i uči — bilo da ukazuje na Krista kao vrata ovčinjaka, ili pokušava učiti ljude kako da se popnu nekim drugim putem. U kršćanskoj ljubavi želim im svima Božji blagoslov i molim se za uspjeh svih njihovih učenja, bez obzira na to koliko bila suprotna jedno drugome ili Svetom pismu kako ga ja čitam.”

Sve ovo među kršćanima općenito prolazi kao širokogrudna dobrohotnost i osobna poniznost, dok je to zapravo podla, kompromisna duhovnost koja

nije spremna odreći se prijateljstva onih koji se protive Gospodinu protiveći se istini; i koja bi radije vidjela da istina pati, a da oni slabi u vjeri posrću, nego da podnesu prijekor Kristov. Oni koji imaju stvarnu i iskrenu vjeru u Boga spremni su prihvatiti Ga na Njegovu riječ, i kod njih su se već odavno trebala uspostaviti osnovna načela doktrine; mnoga nadgradnja od zlata, srebra i dragog kamenja već bi trebala biti izgrađena, a rad bi trebao stalno napredovati. Takvi su sposobni, ako su vjerni i istiniti Bogu, razlučiti između istine i zablude. Apostol Ivan, prepoznajući ovu sposobnost, kaže: „Ako tko dođe k vama i ne donese ovu nauku, ne primajte ga u kuću, niti ga pozdravljajte; jer tko ga pozdravlja, sudionik je njegovih zlih djela.” (2. Iv 10). Trebali bismo znati što vjerujemo i zašto to vjerujemo, a zatim bismo trebali biti hrabri i beskompromisni u iznošenju toga; jer „ako truba daje nejasan zvuk, tko će se pripremiti za bitku?”

Apostol opet kaže (1. Kor 2,6-10): „Štoviše, mudrost govorimo među savršenima [razvijenima; ne smijemo bacati svoje bisere pred svinje], ali ne mudrost ovoga svijeta niti knezova [popularnih vođa i učitelja] ovoga svijeta, koji nestaju, nego govorimo mudrost Božju u otajstvu, skrivenu mudrost, onu koju je Bog prije svijeta odredio za našu slavu, koju nitko od knezova ovoga svijeta nije upoznao... 'Što oko nije vidjelo, ni uho nije čulo, niti je ušlo u srce čovječje, to je Bog pripremio onima koji Ga ljube.' A nama je to Bog otkrio po svome Duhu: jer Duh [ili Božji um u nama koji toliko želi spoznati Njegovu istinu da] sve istražuje, pa i dubine Božje.”

Knezovi ovoga svijeta znaju nešto o astronomiji i geologiji te imaju svoje ideje o obliku Zemlje itd., ali nisu upoznali ovu skrivenu mudrost božanskog plana, koji zacrtava tako slavnu sudbinu vjernim svecima koji će činiti kraljevstvo budućeg doba. Neka svijet spekulira o svojim temama interesa koliko god želi, ali posvetimo se mi onoj jednoj stvari koja je pred nama, izbjegavajući glupa pitanja, rodoslovlja i prepirke... jer su beskorisni i isprazni (Tit 3,9). Budimo vjerni našem poslanju da propovijedamo ovo evanđelje krotkima koji su ga spremni čuti (Iz 61,1). Neka nevjesta Kristova bude marljiva u pripremanju sebe (Otk 19,7), jer je svadba Jaganjčeva događaj vrlo bliske budućnosti.

NEMA OSUDE I NEMA RAZDVAJANJA

— Rim 8,1-14 — 31. svibnja —

„Jer svi koji su vođeni Duhom Božjim, oni su sinovi Božji.”

Poglavlje kojemu ovaj odlomak pripada nesumnjivo je jedno od najdragocjenijih u cijeloj Bibliji. Počinje s uvjerenjem da je osuda prošla, a završava logičkim dokazima vječne božanske naklonosti prema onima

koji postaju „nova stvorenja” u Kristu Isusu. U prethodnom poglavlju apostol posebno ističe osudu i zarobljeničtvo cijelog Adamovog roda kao grešnika pod božanskim Zakonom — i posebno Židova, dodatno pod

Mojsijevim Zakonom. Ističe potpunu beznadnost onih koji pokušavaju izbjeći kaznu smrti samo opravdanjem kroz „djela Zakona”. Nakon što je tako pokazao ropstvo svih, ukazuje na vrata spasenja — otkupljenje u našem Gospodinu Isusu, govoreći: „Zahvaljujem Bogu, po Isusu Kristu našem Gospodinu.” Ova klasa, koja pobjeđuje kroz Krista, nema osude i ne može biti odvojena od božanske ljubavi i naklonosti, sve dok ostaje u Njemu kao loza na Trsu.

Ova je lekcija dobro uklopljena jer nam daje uvid u apostolovu duhovnu slobodu i odnos s Bogom u vrijeme njegova zatočeništva u Cezareji. Nekada je imao slobodu po tijelu te je u svom neznanju i sljepilu učinio mnoge stvari suprotne Gospodinu, ne cijeneći ispravno svoju slobodu niti znajući kako je pravilno koristiti. Sada, iako zatvorenik i izvana ograničen, stekao je veliku slobodu i blagoslov, kao i oslobođenje od božanske osude, s uvjerenjem i nadom prema Bogu, ne samo u vezi s ovim životom, već i onim koji dolazi.

U prvom retku riječ „zato” vraća nas na prethodni argument i pokazuje nam da je naša sloboda od sadašnje osude rezultat žrtve našeg Gospodina za nas (Rim 7,25). Zato što cijenimo činjenicu da je pravda osigurala otkupninu za naše grijeha i zato što smo iskoristili uvjete ponuđene njezinim korisnicima, mi shvaćamo da osuda božanskog Zakona više ne vrijedi protiv nas. U svom prethodnom argumentu apostol je jasno pokazao da problem nije bio u samom Zakonu; da Bog nije mogao dati nesavršen ili, u bilo kojem smislu, zao Zakon. Zakon je bio pravedan, savršen i dobar; problem je bio u nama, jer zbog naslijeđa grijeha i njegovih slabosti nismo bili u stanju u potpunosti ispuniti zahtjeve božanskog Zakona. Kako onda izbjegavamo njegovu osudu? Apostol odgovara da smo došli do sadašnje točke oslobađanja — slobode od osude — kada smo ušli u Krista. Drugi, izvan Krista, još su uvijek pod osudom. Stoga je važno pitanje za svakoga da sam odluči je li poduzeo korak koji ga jedini može dovesti u ovo sretno stanje. Apostol u prethodnom poglavlju (Rim 5,1) prvi korak izlaska iz osude i ulaska u Krista označava kao opravdanje, koje je donijelo mir s Bogom i pokrivanje prošlih grijeha. No, to nije bilo dovoljno, jer ako bi svi prošli grijesi bili poništeni, a ne bi bila napravljena nikakva priprema za naše svakodnevne nesavršenosti u riječima i djelima, brzo bismo opet bili osuđeni. Stoga je za one koji bi bili potpuno oslobođeni od osude bio potreban još jedan korak — korak u Krista. Ova dva koraka ne treba miješati; jedno je oslobađanje od odgovornosti za prošle grijeha, a sasvim je drugi korak ući u Krista i pod punu zaštitu Njegovih zasluga u pogledu cijelog preostalog života. Ova dva koraka spomenuta su u Rim 5,1-2: vjera u otkupljenje donosi opravdanje od prošlih grijeha i mir s Bogom; ali također, kako apostol objašnjava, imamo pristup ovoj milosti (naklonosti

posinjenja, članstva u tijelu Kristovom) u kojoj stojimo, radujući se u nadi slave Božje (jer su slava, čast i besmrtnost obećani svakom članu novog stvorenja — svakom članu tijela Kristova).

Posljednja rečenica ovog retka, „koji ne hode po tijelu, nego po Duhu”, ispravno je izostavljena u revidiranoj verziji Biblije jer se ne nalazi u drevnim rukopisima. Misao je, međutim, prilično točna, a te iste riječi nalaze se na kraju 4. retka. Riječi se ne primjenjuju ispravno u 1. retku, jer on opisuje one koji su u Kristu kao članove Njegova tijela, a nitko se ne smatra u Njemu osim onih koji hode po Duhu — ne po tijelu.

Apostol nam skreće pozornost (redak 2) na dva zakona u djelovanju. Bili smo pod jednim od njih, koji nas je kao grešnike osudio na smrt. Potpuno smo izašli ispod tog zakona kada smo ušli u Krista Isusa, kao članovi Njegova tijela. Naš je Otkupitelj držao Zakon, bio je besprijekoran; zatim je dao svoj besprijekoran život kao otkupninu da nas, koji smo bili robovi grijeha i smrti, otkupi iz tog ropstva. Otkupio nas je svojom dragocjenom krvlju. Budući da je Božjom snagom bio podignut u novu prirodu, sada smo i mi pozvani postati njegovi suradnici u toj novoj prirodi — da budemo smatrani članovima Njegova tijela, pod Njim kao Glavom. Cijela je ova transakcija stvar vjere: vjere najprije u Njegovu žrtvu i u to da je Bog tu žrtvu prihvatio, te u naše opravdanje time. Drugo, to je stvar vjere u naš poziv u članstvo u Njegovom tijelu; vjere da nas je naše posvećenje kao odgovor na taj poziv učinilo prihvatljivima Ocu i zabilježilo naša imena u Jaganjčevoj knjizi života kao Božju djecu na ovoj novoj razini. Svi koji mogu shvatiti da su poduzeli ova dva koraka, mogu shvatiti i da ih Bog više ne smatra niti tretira kao članove ljudske obitelji, već kao članove novog poretka — članove tijela Kristova.

Stoga oni mogu shvatiti sebe kao potpuno oslobođene od osude koja je bila protiv njih kao ljudskih bića, i kao one koji su došli pod novi zakon i novi aranžman koji im u Kristu jamči vječni život. Novi zakon sudi nas kao nova stvorenja u Kristu, prema duhu, umu i namjeri, u pravednosti, a ne kao ljudska bića, prema tijelu te njegovim slabostima i nesavršenostima.

Božji Zakon — stroga pravda bez milosti — predstavljen u Mojsijevom Zakonu i njegovom savezu, nije mogao pomoći slabom, palom rodu, jer bi i najlakši zahtjev koji bi taj Zakon mogao postaviti značio savršenstvo prema Bogu i prema ljudima, a naš pali rod nije bio u stanju ispuniti njegove zahtjeve. Stoga je bio „slab” (nemoćan) za naše izbavljenje jer smo mi bili slabi zbog nesavršenog, palog tijela. Ali Bog je kroz Krista napravio pripremu za nas koja ne krši Njegov vlastiti Zakon — poslao je svog Sina da izvrši naše otkupljenje, odnosno plaćanje naše kazne. Božji Sin nije poslan u grešnom tijelu, već „u obličju” ili prirodi

našeg tijela koje je postalo grešno — On sam, iako svet, bezazlen i odvojen od grešnika. Svrha Njegovog dolaska u našem obličju je utvrđena; tj. došao je da bude žrtva za grijeh — žrtva pomirenja za nas.

Ovaj postupak ni u kojem smislu riječi nije opravdao grijeh — ni u kojem stupnju nije učinio grijeh ispravnim niti ga je proglasio prikladnim. Naprotiv, sama sredstva koja je Bog upotrijebio za naše izbjavljenje, istovremeno su „osudila grijeh u tijelu”. Tako smo u isto vrijeme, kada su nam se otvorila vrata spasenja, bili najnaglašenije uvjereni da nema nade ni u kojem drugom smjeru.

Unatoč velikoj jasnoći i izričitosti kojom je ova doktrina o nužnosti žrtve za grijeh izložena u Svetom pismu — u Starom zavjetu kao i u Novom — čini se nevjerojatnim da se neki još uvijek o nju spotiču. Neizbježno je uvjerenje da nešto nije u redu s njihovim srcima, inače se njihovi umovi ne bi zbunjivali oko pitanja koje je tako jasno izloženo u Riječi. Apostol ističe da je tako bilo sa Židovima kao narodom. Oni su se spotaknuli o Kristov križ; priznavali su tada, a i danas priznaju, da je Isus bio veliki Učitelj. Rabini diljem svijeta danas tvrde da je Isus bio veliki Židov čija su učenja uvelike blagoslovila svijet. Njihov je spor s Kristovim križem — s tim da su oni bili grešnici koji nemaju drugog načina bijega osim kroz pomirenje za njih, i da je Kristova smrt predstavljala žrtvu za grijeh, te da samo vjerom u nju bilo tko može biti opravdan i postati prihvatljiv Bogu. Ista primjedba postoji u srcu tjelesnog čovjeka koji nije Židov. On radije pokušava ući na neki drugi način, umjesto da prođe kroz vrata; iskoristio bi Isusova učenja kao ljestve kako bi ušao u ovcinjak, ali odbija ući kroz Njega kao vrata i priznati sebe osuđenim od Boga te nepovratno izgubljenim, osim ako se velika žrtva za grijeh i zasluga Otkupitelja ne primijene na njega. Ipak, oni koji odbijaju Božji put otkrit će da je on nepromjenjiv i da „nema drugog imena pod nebom danog ljudima po kojemu se moramo spasiti”. Oni koji neće ući kroz ova vrata, oni koji neće prihvatiti oprost svojih grijeha kroz zaslugu Kristove žrtve, ne mogu imati božansku naklonost, ne mogu se smatrati članovima Kristova tijela niti nasljednicima s Njime — oni nisu u Kristu Isusu. Oni su još uvijek u svojim grijesima jer ne vjeruju Božjem svjedočanstvu. U ovom se stavu sada nalaze neki koji su nekada bili u svjetlu istine o ovoj temi; koji su nekada imali svadbenu haljinu, ali su je skinuli — odbacili su haljinu Kristove pravednosti i pokušavaju stajati pred Bogom u svojoj vlastitoj pravednosti, prihvaćajući Isusa samo kao Učitelja, a ne kao Otkupitelja. Smatramo da je stanje takvih osoba najopasnije. Ne možemo biti sigurni da će ikada imati priliku ponovno prihvatiti zaslugu dragocjene krvi u kojoj su nekada uživali, a zatim je prezreli, „smatrajući krv saveza

[Isusovu smrt] kojom su [nekada] bili posvećeni nečistom [običnom] stvari”, prkoseći tako duhu milosti — prezirući, odbacujući i odbijajući naklonost božanskog oprosta kroz krv. Odbacujući Otkupitelja, oni izuzimaju svoje slučajeve iz ruku Posrednika Novog saveza. Tako odmah padaju u ruke živoga Boga i podliježu punim zahtjevima apsolutnog Zakona bez milosti — jer sva Božja milost, proširena na grešnike, jest u Onome i kroz Onoga koji nas je ljubio i otkupio svojom vlastitom dragocjenom krvlju. Ne kažemo da svi koji odbacuju krv saveza to čine na svoju vječnu štetu, već rado vjerujemo, naprotiv, da su mnogi od njih bili toliko zaslijepljeni bogom ovoga svijeta da nikada nisu jasno vidjeli, te stoga nikada nisu potpuno odbacili haljinu pravednosti kupljenu krvlju. Za sve takve očekujemo da će im svjetlo nove dispencije jasno pokazati božanski plan, te vjerujemo da će mnogi od njih biti spremni ponizno prihvatiti Božju milost pod Njegovim uvjetima.

Apostol ističe (redak 4) da je ovaj Zakon duha života, u kojem se radujemo kao nova stvorenja u Kristu, zapravo onaj isti Zakon koji nas je nekada osudio — da promjena iz osude na smrt u opravdanje za život ne znači promjenu u Zakonu, već promjenu u našem položaju. To je zakon života za nas, jer smo Božjom milošću kroz Krista došli na mjesto gdje smo u stanju udovoljiti zahtjevima Zakona i ispuniti ih. Nije naše tijelo ono koje je promijenjeno tako da je postalo savršeno i sposobno poslušati Zakon, već se na nas, kao na nova stvorenja, gleda tako da se tijelo smatra mrtvim, a nama se sudi prema duhu ili umu. Sa svojim umovima, ili duhovima, ili voljama, mi smo u stanju savršeno držati Božji Zakon — to jest, mi možemo htjeti činiti ispravno, možemo nastojati činiti ispravno, možemo se truditi ugoditi Bogu. I sve dok Bog prihvaća našu volju, namjeru i trud, a zanemaruje naše tijelo i njegove nekontrolirane slabosti, toliko dugo možemo shvaćati da nas božanski Zakon odobrava. I to će biti tako sve dok ostajemo u našem sadašnjem položaju kao članovi tijela Kristova, a imamo privilegij ostati članovi tijela Kristova sve dok su naše želje na strani pravednosti i u suprotnosti s grijehom. Nova stvorenja ne vole grijeh, već naprotiv, vole pravednost. Ako bi se volja i srce ponovno okrenuli ljubavi prema nepravednosti, prema želji da čine stvari koje su suprotne Gospodinovoj volji, to bi značilo da smo umrli kao nova stvorenja i ponovno oživjeli kao tjelesna stvorenja; da mislimo na stvari tijela i da imamo njegove nade, ciljeve i namjere. U tom bismo slučaju ponovno došli pod zakon grijeha i smrti te bi nam se ponovno sudilo prema tijelu, a kazna bi, kao i prije, bila: „Plaća za grijeh je smrt.” Štoviše, takvo okretanje — kao svinja koja se vraća valjanju u blatu i kao pas koji se vraća na svoju bljuvotinu — u slučaju onih koji su postali nova stvorenja u Kristu i tako izašli

iz Adamove smrti, značilo bi Drugu Smrt. Bio bi to rezultat njihovog vlastitog, svjesnog odbacivanja Božje naklonosti kroz Krista, koju su prezreli nakon što su u njoj jednom uživali. Vidjet će se, dakle, da postoje dva načina odbacivanja Božje milosti: jedan je okretanje grijehu (ne samo privremeno podlijeganje slabostima tijela, već svjesno biranje grijeha i namjerno napuštanje pravednosti); drugi je mentalno odbacivanje uvjeta naklonosti — mentalno odbacivanje krvi Novog saveza. Ova dva oblika počinjenja grijeha koji vodi u smrt — u Drugu Smrt — jasno su nam prikazana od strane apostola u Heb 6,4-6 i Heb 10,26-31.

Dakle, postoji snaga u apostolovoj izričitoj definiciji klase koja je opravdana prema Zakonu duha života — a to su oni koji su u Kristu i koji ne hode po tijelu, nego po Duhu — koji ne traže zadovoljavanje žudnji, apetita i želja tijela, već ih nastoje kontrolirati i držati podložnima novom umu, koliko god je to moguće. Hodati po Duhu ne znači nužno hodati u potpunom i savršenom skladu s Duhom. Samo je Gospodin Isus mogao hodati u savršenom skladu s duhom Božjeg Zakona; ali svi članovi Njegova tijela, svi koji su u Kristu Isusu, mogu hodati po Duhu — približavajući se tome koliko god im je to moguće. Takav je hod prihvatljiv Bogu u slučaju svih onih koji ostaju u Kristu kroz vjeru u Njegovu krv. Ako su zbog slabosti tijela i nepovoljnog naslijeđa vrlo degradirani i slabi, sposobni kretati se tek s poteškoćama i sporo po Duhu, ipak se na njih gleda kao da hodaju savršeno u skladu s Duhom. Drugim riječima, Božja priprema za prihvaćanje volje i namjere članova tijela Kristova, umjesto njihovih stvarnih djela, ispunjava sve zahtjeve i opravdava slobodno, potpuno i kompletno sve koji su u Kristu — nijedan od njih ne bi mogao biti opravdan Zakonom pod židovskim savezom ili na bilo koji drugi način.

Apostol odgovara na pretpostavljeno pitanje o tome kako možemo razlikovati one koji su nova stvorenja u Kristu i koji hode po Duhu, od ostalih ljudi. Ovo je teško pitanje. Postoje neki koji nisu u Kristu čije je tijelo mnogo manje izopačeno od tijela nekih koji jesu u Kristu; stoga, ako bi se mjerili po djelima tijela, onaj u Kristu mogao bi izgledati nepovoljnije od onoga izvan Krista. Gospodin stoga potiče svoj narod da ne sudi samo po vanjskom izgledu, uvjeravajući ih da su neki licemjeri i da Bog gleda na srce, na namjeru. Tako nas apostol ponovno opominje, govoreći: „Odsada ne poznajemo nikoga po tijelu.” Nije mislio da ne bismo trebali obraćati pažnju na nedostatke tijela, bilo u sebi ili u drugim članovima tijela. Sve tjelesne slabosti treba nastojati prevladati i to često može zahtijevati rigorozno postupanje u interesu novog stvorenja; ali mi ipak trebamo jasno razlikovati novo stvorenje od njegovog slabog smrtnog tijela, te trebamo voljeti brata i suosjećati s njim, čak i kada može biti potrebno — u njegovu interesu, a također i u interesu Crkve —

ukoriti ga, prekoriti ili na drugi način ispraviti njegov pogrešan put. Apostolova definicija kako razlikovati ove dvije klase (redak 5) jest da će nepreporođeni misliti na stvari tijela, dok će preporođeni misliti na stvari duha. Postoji veliki jaz između ove dvije klase i ne bi trebalo biti potrebe da itko dugo sumnja u to je li član Crkve, tijela Kristova, ili nije. Ako je u Kristu, ima nove ambicije, nove nade, nove ciljeve, i koliko god ponekad bio daleko od ostvarivanja tih ciljeva i ambicija, njegovo će se srce, budući da je ispravno, uvijek vraćati na božanski standard. Njegove su sklonosti prema stvarima koje su pravedne, čiste i dobre, bez obzira na to koliko ga zakon grijeha i smrti napadao kroz slabosti njegovog smrtnog tijela. On ne smije biti zadovoljan samo ovim stanjem mentalne sklonosti prema ispravnom i pukom brigom za pravednost, doživljavajući tugu ako se nađe nadvladanim od strane iskušenja; već, kako apostol drugdje nalaže, mora biti toliko ozbiljan u vezi s tim da neće samo dati sve od sebe kako bi ispravio svaku nepravdu, već će nastaviti tražiti milost kod nebeskog prijestolja, kako bi sve više i više mogao pobjeđivati, kako bi postajao sve jači i jači u duhu, a snaga njegovog tijela bila proporcionalno oslabljena. Apostol takve osobe potiče da poravnaju staze za svoje noge s obzirom na svoje slabosti i hromost po tijelu — da izbjegavaju puteve iskušenja i slabosti kako ih otkrivaju, te tako pokažu stvarne želje svojih srca za pravednošću. Ponovno potiče sve da neprestano usmjeravaju svoje misli na stvari gore, kako bi stvari na zemlji imale sve manje i manje utjecaja i kontrole nad njima i kako ih ne bi ometale u njihovom hodu. Potiče da srce, um, usne i ponašanje, budući da su ispunjeni Gospodinovom istinom i službom, budu tako posvećeni i odvojeni da Zli ima sve manje i manje prilike iskoristiti ih.

Ovo je pitanje objašnjeno na još jedan način u recima 6 i 7. Trebamo razlikovati tjelesni um od uma koji je u skladu s Bogom, jer je jedan u neprijateljstvu s Bogom, a drugi je u skladu s Njim. Um koji je u skladu s Bogom nalazi radost u Njegovom Zakonu, u pravednosti, čistoći, dobroti, miru, vjeri i Božjim obećanjima, te s radošću gleda prema slavnom ostvarenju svih divnih nada nadahnutih tim obećanjima. Tjelesni um (koliko god on bio pristojan, ugladen, dobro obrazovan i uljudan te pod kontrolom smrtnog tijela) nije u skladu s Bogom; on ima svoje ambicije, svoje planove, uživa u njima i žalostan je ako su osujećeni. Gradi svoje nade i ciljeve uglavnom na onome što se može postići u ovom životu; nije u skladu s Bogom niti je sklon sa zahvalnošću prihvatiti što god mu Bog pošalje; pun je vlastitih izbora i samovolje — nije podložan božanskoj kontroli, niti to može biti, jer je tjelesan. U sadašnje je vrijeme cijelo čovječanstvo u stanju grijeha i otuđenja od Boga. Ova dva stanja uma

stavljena su u kontrast i apostol nas uvjerava da jedno jest smrt; to znači smrt, odnosno znači da osoba koja ima taj um jest još uvijek u stanju smrti te da nije primila Krista kao Darovatelja života. „Onaj tko ima Sina, ima život” i on može imati također radost i mir novog uma u Kristu; ali onaj tko nema Sina, onaj tko nije predao svoju volju, taj je još uvijek u smrti, još uvijek pod osudom i tuđinac je od Boga.

To ne znači da oni koje sada ne možemo dovesti pod okrilje evanđelja Kristova nikada neće postati podložni njemu. To također ne znači da je samo tijelo protivno Bogu, a Bog protiv tijela. Riječ „tijelo” ovdje se koristi u smislu grešnog tijela, jer je cijelo čovječanstvo kroz pad postalo grešno. Izvorno, međutim, kako je to bilo predstavljeno u ocu Adamu prije pada, tijelo je proglašeno vrlo dobrim, i kao Božje vlastito djelo, stvoreno na Njegovu sliku, ono nije bilo protivno Božjem Zakonu, već u punom skladu s njim. Božji Zakon bio je zapisan u samom organizmu naših praroditelja; problem je u tome što je padom taj božanski Zakon znatno izbrisan, a umjesto njega u srca njihovih potomaka urezan je zakon sebičnosti — koji uključuje svako zlo. Stoga je Gospodinova namjera za svijet ta da će obnoviti cijelo čovječanstvo u prvobitno stanje, za koje su „vremena obnove” predviđena i obećana ustima svih svetih proroka. (Djela 3,19-21). U punom skladu s tim Gospodin, govoreći o djelovanju Novog saveza, izjavljuje da će pod njim (uz Krista kao posrednika tog Novog saveza i njegovog upravitelja tijekom vremena njegovog djelovanja) On ukloniti kameno srce sebičnosti i stvoriti novo srce od mesa, nježno, suosjećajno, velikodušno i bogoliko. Drugim riječima, On će kroz procese Milenijskog doba — vremena obnove — ponovno upisati u organizam čovječanstva sav onaj izvorni karakter, bogolikost i zakon koji je posjedovalo kao izvorno stvorenje. Kada savršenstvo bude tako postignuto za sve one koji će primiti Gospodinovu naklonost pod Njegovim uvjetima ljubavi i srdačne poslušnosti, više neće biti istina da je tjelesni um u neprijateljstvu s Bogom, kao što to nije bio ni izvorno, onda kada je Adam bio u skladu s Bogom.

Da bismo razumjeli apostola, moramo imati na umu da on ove riječi ne piše svijetu niti o svijetu, već svetima i o svetima. On opisuje stanje onih koji su prešli iz smrti u život, koji su postali nova stvorenja, suprotstavljajući ih svijetu koji je još uvijek u grijehu i božanskoj nemilosti. Oni koji su u tijelu, koji žive prema vlastitoj volji, koji nisu čuli ili, čuvši, nisu prihvatili Božju milost u Kristu, ne mogu ugoditi Bogu, ne može se reći da su oslobođeni i ne mogu se smatrati osobama pod božanskom naklonošću.

Okrećući se Crkvi, apostol ističe: „Vi niste u tijelu, nego u duhu, ako Duh Božji prebiva u vama.” Apostol ovdje ukazuje na ono što nas čini novim stvorenjima.

Mi smo nova stvorenja jer smo ponovno začeti; začeti smo od Duha Božjega. Nismo tako začeti sve dok nismo bili prvo opravdani vjerom u Kristovu krv, a zatim čuli poziv da prinesemo svoja tijela kao žive žrtve te se odazvali tom pozivu i posvetili sve na Gospodinovom oltaru. Tada smo primili Duha Božjega; tada smo prepoznati kao nova stvorenja u Kristu — više ne kao tjelesna bića, već kao duhovna bića.

Ovdje je, dakle, test. Oni koji imaju Kristov duh moraju biti rođeni od Njega; oni koji nemaju Kristov duh nisu Njegovi. Tako trebamo suditi sami sebe, i tako trebamo suditi braću — po duhu, po namjeri i po volji, a ne po uspjehu ili tijelu. O, kako bi nas to samo učinilo velikodušnima u našem prosuđivanju braće! Ako ispovijedaju i daju bilo kakav dokaz ljubavi prema Gospodinu, povjerenja u dragocjenu krv, ljubavi prema svetim stvarima, ljubavi prema braći, ljubavi prema riječi milosti i istine, te ako nastoje donositi plodove duha, oni su sigurno braća, sigurno su „u Kristu”. Ako nemaju taj duh, ako vole svijet, preferiraju svjetovno društvo, potpuno se predaju svjetovnim ambicijama, ponosu života i ugađanju samima sebi, onda imamo snažan razlog posumnjati u njihov odnos s Gospodinom, bez obzira na to što oni usnama ispovijedali. Ovaj aspekt pitanja svatko bi od nas trebao posebno primijeniti na sebe kao individualni test svog odnosa s Gospodinom. Svatko tko otkrije da duh svjetovnosti raste u njemu, trebao bi shvatiti da gubi tlo pod nogama te bi trebao ponovno potražiti način kako usmjeriti svoje misli na stvari gore i kako rasti u milosti.

„TIJELO JE MRTVO“

Apostol objašnjava da se u slučaju ovih novih stvorenja u Kristu, s božanskog stajališta, tijelo tretira kao mrtvo, ali duh ili um tretira se kao živ. Bog prepoznaje novo stvorenje kojemu namjerava dati novo duhovno tijelo u pravo vrijeme — u prvom uskrsnuću. Potrebno je da se ova misao jasno utvrdi u našim umovima kako bismo neprestano bili svjesni našeg mira s Bogom te Njegove naklonosti i suosjećanja prema nama u Kristu. Ako izgubimo iz vida činjenicu da nas Bog promatra sa stajališta volje, ako počnemo procjenjivati sebe i zamišljati Božju procjenu nas prema tijelu, sigurno ćemo se proporcionalno tome naći u tami, zbunjenosti i obeshrabrenju. Ali, s druge strane, ne smijemo zaboraviti da se duh ili volja smatra živim zbog svoje pravednosti, jer je u skladu s Bogom. Stoga nikada ne smijemo biti nemarni u pogledu volje ili namjere koja upravlja našim životima, već se moramo sjetiti da će svaka popustljivost tijelu značiti proporcionalni gubitak duhovnog života. Željati činiti ispravno uvijek nam je moguće i ništa manje od apsolutno lojalne volje ne može biti prihvatljivo Bogu u Kristu.

Međutim, kako apostol objašnjava u 11. retku, ako nas Božji duh oživljava, rezultat će sigurno biti to da će tijela koja mi smatramo mrtvima i koja Bog milostivo smatra mrtvima, biti oživljena, tako energizirana i pod takvom kontrolom novog uma — svetog uma, duha naše nove prirode — da će postati aktivno „oživljena” prema pravednosti, prema službi Gospodinu i službi istini — čineći dobro svim ljudima kad god za to imamo priliku, a posebno onima koji su nam bliski po vjeri. To je upravo ono što bismo trebali očekivati jer je Božji duh moćan na koji god način se primijenio. Kao ilustraciju njegove moći apostol nas upućuje na našeg Gospodina Isusa i Njegovu doslovnu smrt, te na to kako je Božji sveti duh podigao Isusa iz mrtvih u Njegovom uskrsnuću. Misao je ta da Božja moć, primijenjena na takav način u korist Gospodina Isusa i koju obećava primijeniti na kraju ovoga doba u korist svih vjernih članova tijela Kristova, ukazuje na Božju moć kojom će — ako je mi iskoristimo — nova priroda pronaći snagu za pobjedu, za držanje tijela pod kontrolom, i još više od toga, snagu koja će to tijelo učiniti aktivnim i energičnim u službi pravednosti. Apostol ovdje ne govori o budućem uskrsnuću pravednih — o dovršenju prvog uskrsnuća kao duhovnih bića. On govori o figurativnom uskrsnuću koje Gospodinov posvećeni narod doživljava u ovom sadašnjem vremenu. Kako to drugdje izražava: „Ako ste dakle uskrsli s Kristom, tražite ono što je gore”; i opet: „Vas je oživio [učinio živima, figurativno uskrsnuo] koji ste bili mrtvi u grijesima... i podigao nas zajedno, i posjeo nas zajedno na nebeskim mjestima u Kristu Isusu.” (Kol 3,1; Ef 2,1.6).

Zaključak je, dakle, taj da mi koji smo nova stvorenja ne smatramo da išta dugujemo tijelu; da su sve naše prednosti i blagoslovi došli drugim putem. Stoga bismo trebali ignorirati tijelo, njegove želje i njegove apetite, i trebali bismo što strože hodati po duhu u svim svojim poslovima. Pitamo li se zašto? Ovdje nam je dan jedan odgovor (redak 13): „Ako živite po tijelu, umrijet ćete.” Mi koji smo primili milost Božju, koji smo čuli za Njegovu milost i ljubav i koji smo prihvaćeni u Ljubljenome, mi smatramo sve naše zemaljske interese žrtvama, da bismo mogli imati udio s Kristom u patnjama ovog sadašnjeg vremena i u slavi koja će uslijediti. Za nas bi život po tijelu značio smrt u najapsolutnijem smislu — Drugu Smrt — jer smo već primili punu korist od otkupnine koja nam je pripisana. Postoji nada za svijet koji još uvijek relativno malo ili gotovo ništa ne zna o milosti Božjoj, koji nije okusio, nije vidio itd. Postoji nada za pripadnike te klase da će pod vladavinom Kraljevstva biti dovedeni do toga da jasno vide, i da tada poslušno odgovore na božanski plan; ali ako namjerno griješimo nakon što smo primili spoznaju istine, za nas više ne

preostaje žrtva za grijeh — stoga za nas ne bi bilo nikakve buduće nade. No, s druge strane, nadamo se da je malo onih koji su prihvatili milost Božju a skloni su povući se u propast. Nadamo se da su oni radije skloni ići naprijed i osigurati cilj svoje vjere — slavu, čast, besmrtnost i sunasljedstvo u Kraljevstvu. Nama, koji smo tako nastrojeni, apostolove su riječi ohrabrujuće kada kaže: „Ako li duhom usmrćujete tjelesna djela, živjet ćete.” Uvjet pod kojim možemo nastaviti naš odnos s Gospodinom i našu nadu u udio u slavama prvog uskrsnuća jasno je naveden i on podrazumijeva umrtvljivanje djela tijela — obuzdavanje tjelesnih sklonosti, njihovo ubijanje, razapinjanje i njihovo korištenje u službi Gospodinu i Njegovu djelu. Takvo umrtvljivanje djela tijela, takva borba protiv slabosti tijela, jest ono što apostol drugdje naziva „ratovanjem”, kada nam kaže da tijelo ratuje protiv duha, a duh zauzvrat ratuje protiv tijela, jer su to dvoje u suprotnosti i bit će protivnici do kraja života. I ako je duh bio voljan i borio se najbolje što je mogao protiv slabosti tijela, Gospodin će pobjedu smatrati potpunom kroz zasluge Otkupitelja.

UM NASPRAM VOLJE

Ne smijemo misliti da je ovo ratovanje tjelesne volje protiv duhovne volje niti da je to borba stare prirode protiv nove prirode. To su pogrešna shvaćanja koja nisu u skladu s biblijskim opisima. Ne možemo imati dvije volje, a i dalje biti u Kristu. Ne možemo služiti dvojici gospodara. To pitanje mora biti riješeno — mora biti odlučeno prije nego što budemo prihvaćeni kao članovi tijela Kristova. Stoga je potpuno posvećenje svega što imamo i što jesmo nužno za članstvo u Kristu. Od tada nadalje postoji samo jedna volja, volja Kristova. Što se tiče volje tijela, nju ne priznajemo kao svoju; ignoriramo je i protivimo joj se — mi smo nova stvorenja. Volja tijela i, općenito, tijelo njezina su suprotnost, i tako ih Gospodin, a i mi sami, smatramo mrtvima. Moramo držati tijelo pod kontrolom, moramo ga držati mrtvim, i ne smijemo dopustiti da se tjelesna volja nametne u nama. To ne znači da mi možemo spriječiti tjelesnu želju, ali postoji velika razlika između želje i volje. Naše tijelo može željeti razne stvari za koje mi vjerujemo da bi im se volja Božja protivila, ali naša im volja neće popustiti. Čak i ako je zbog slabosti tijela učinjena pogreška, volja nije mogla pristati na to sve dok je bila odana Gospodinu. Nova volja mogla je privremeno pasti u omamljenost i tako na neko vrijeme doći pod vlast tijela, ali sigurno — ako je to doista bila nova volja — nikada nije pristala na grijeh i nikada ga nije odobrila.

Ovo je, dakle, vodič po kojemu možemo prepoznati svoju pravu poziciju, ne samo na početku utrke, već sve do njezina kraja. To jest, ako smo vođeni Božjim

duhom — ako je to smjer koji slijedimo, ako je to ono što tražimo — tada smo sinovi Božji; On priznaje i prihvaća sve koji su Mu došli kroz Krista, koji se uzdaju u zaslugu svadbene haljine i koji ustraju u takvom stavu srca. Njih će Gospodin i dalje priznavati

kao svoje sinove do kraja sadašnjeg putovanja i do kraja sadašnjeg vremena žrtvovanja, a nakon toga će ih priznati kao svoje sinove u prvom uskrsnuću, dajući im prikladna duhovna tijela koja im je obećao. (Rim 8,14; 2 Tim 2,11-12; 1 Iv 3,2).

„NEKA DOĐE KRALJEVSTVO TVOJE”

„Jer kao što zemlja tjera svoje izdanke i kao što vrt daje da nikne sjemenje njegovo, tako će Gospodin BOG učiniti da nikne pravednost i hvala pred svim narodima.” (Iz 61,11)

Neka dođe kraljevstvo tvoje! Čuj nas, Kralju vjekova! Ova iskrena molitva kuca na tvoja vrata; Crkva Božja jednoglasno se okuplja Moleći se u nadi dok ova noć ne prođe.

Neka dođe kraljevstvo tvoje! Čekamo obećanu slavu Koja, poput mora, obuhvaća svaku obalu. Čekamo vrijeme objavljeno u psalmu i priči, Kad će prestati sukobi i narodi više neće ratovati.

Neka dođe kraljevstvo tvoje, i donese svoju gozbu radosti Stvorenju koje uzdiše, iscrpljeno od očaja; Da osuši sva lica dahom svoje radosti, I umiri naše tuge svojom ljubavlju i brigom.

Neka dođe kraljevstvo tvoje! Tavnim umovima otkrivajući Blažene izvore zahvalnosti i hvale. Dođi, Sunce pravednosti, sa zrakama iscjeljenja; Širi svoje svjetlo u univerzalnim zrakama.

Neka dođe kraljevstvo tvoje! O, požuri to pojavljivanje Nevjeste; Neka svaka duša osjeti Njezin štap iscjeljenja,— Dok svi otkupljeni Gospodnji, s poštovanjem, Obožavaju Jehovu i u počasti Mu kleče.

— G. M. Bills.

„BOG DJELUJE NA TAJANSTVEN NAČIN.”

— Djela 27,33-44. — 7. lipnja —

„Tada su zavapili Gospodinu u nevolji svojoj, i on ih je izbavio od tjeskoba njihovih.” — Ps 107,6.

Nedugo nakon Pavlovog govora pred Festom i Agripom, ukazala se prilika da ga kao zatvorenika pošalju u Rim, u skladu s njegovom vlastitom žalbom. Nije poslan sam, već u društvu s drugim zatvorenicima i pod jakom stražom. Putovanje od Cezareje do Rima bilo je morem na trgovačkim brodovima, i vjerojatno je bilo u jesen, kada su oluje na Mediteranu često vrlo jake i ponekad traju nekoliko dana, kao u slučaju spomenutom u ovoj lekciji. Oluja je trajala četrnaest dana i očito je bila neobično jaka. Opasna sezona za plovidbu smatrala se od 14. rujna do 14. studenoga, kada je sva plovidba na otvorenom moru bila obustavljena za zimu. Pretpostavlja se da se ova oluja dogodila oko 25. rujna.

Bez sumnje, kad bismo mogli gledati na stvari iz Božje perspektive, kao što ćemo moći jednoga dana, vidjeli bismo više razloga nego što sada možemo razabrati zašto je Apostolovo putovanje u Rim trebalo biti popraćeno tako teškim iskustvima, mentalnim i fizičkim, kao što su brodolom, prezimljavanje na otoku Malti, itd. Moguće je da je Apostolova vjera bila iskušavana; moguće je da je bila ukorijenjena i učvršćena tim iskustvima. Gospodin mu je jasno rekao u viziji da treba ići u Rim kao Njegov veleposlanik. Sada je bio na putu i u nekoliko navrata situacija je izgledala ozbiljno; činilo se kao da nikada neće vidjeti glavni grad svijeta; nikada neće imati privilegiju

predstaviti istinu braći koja tamo žive, kojima je već poslao Poslanicu Rimljanima; nikada neće imati priliku raditi među njima, kao što se nadao i obećao učiniti.

Dok su bili u luci na Kreti, održana je konferencija o mudrosti prezimljavanja ondje ili nastavka putovanja, i Apostol je dao svoje mišljenje da bi bilo nesigurno nastaviti. To je možda bio rezultat neke inspiracije, ali vrlo vjerojatno je bio samo rezultat njegove vlastite procjene vremena, itd. Već je imao veliko iskustvo u viđenju katastrofa, kao što smo obaviješteni u jednoj od njegovih poslanica napisanih prije ovog vremena: „Tripot sam doživio brodolom, noć i dan bio sam u bezdanu.” (2. Kor 11,25.) Osim toga, njegov zanat kao izrađivača šatora (jedara) prirodno bi ga doveo u kontakt s mornarima i zainteresirao ga za sve što se tiče tog zanata. Međutim, oni koji su bili na zapovjednom mjestu odlučili su nastaviti putovanje i naišli su na katastrofalnu oluju iz naše lekcije. Tijekom tih četrnaest dana Apostol je imao obilje prilika za strah i sumnju te preispitivanje Božje providnosti, a očito je tek trinaeste noći oluje Gospodin poslao anđela Apostolu s utješnom porukom da se ne boji: „Ne boj se, Pavle; moraš biti doveden pred cezara; i gle, Bog ti je darovao sve one koji plove s tobom.” (Redak 24.) Možemo sa sigurnošću pretpostaviti da je Apostol, tijekom tih ispitnih dana, ostao srdačno vjeran Bogu i da je ova poruka na kraju bila u obliku ohrabrenja i izraza odobravanja.

Iz ovog incidenta možemo izvući dobru pouku, ne samo u vezi s našim vlastitim poslovima u životu — da nas Gospodin može voditi na tajanstvene načine u vezi s našim materijalnim stvarima i našom službom za Njega i Njegovo djelo — nego možemo dodatno primijeniti lekciju na općenit način na sva duhovna iskušenja i kušnje. Gospodin nam, na primjer, daje uvjeravanja o svojoj ljubavi i brizi te o konačnom ishodu uskog puta za sve koji vjerno slijede Isusove korake; ali u međuvremenu može dopustiti da na nas dođu kušnje i poteškoće raznih vrsta kao oluje, prijeteći našim uništenjem, prijeteći preplavlivanjem našeg duhovnog života, zamračujući nebo naših nada gromovitim oblacima prijatni naših neprijatelja i Sotoninim urlanjem. Naša je dužnost da oko vjere ostane nezasjenjeno tim raznim strašnim uvjetima — da naša srca budu čvrsto usmjerena na Onoga koji je obećao, a koji je također sposoban i ispuniti to obećanje. Tako,

„Kada oluje života bjesne,
Divlje oluje na moru i kopnu,
Tražit ću mjesto utočišta
U sjeni Božje ruke.
Neprijatelji mogu nastojati ozlijediti,
Sotona koristiti sve svoje vještine;
Bog će pretvoriti ono što izgleda kao da mi šteti
U vječnu radost.”

Izraz „Bog ti je darovao sve one koji plove s tobom” vrlo je značajan. Podsjeća nas na Abrahamovu molitvu za Sodomu — da je bilo čak pet pravednih osoba, Bog bi pristao spasiti grad. U ovim riječima nema sugestije o „očinstvu Boga i bratstvu ljudi”, kao što to lažno učenje sada zagovaraju mnogi koji imaju plemenite namjere. Misao je, naprotiv, da je na tom brodu bio samo jedan čovjek koji je bio u osobnom odnosu s Bogom. Ostali, bez obzira na svoje prirodne osobine, nikada nisu stupili u osobni odnos s Ocem. Druga misao iz ovih riječi jest da božanska briga koja prati svete može biti veliki blagoslov za njihove suputnike, čak i ako su, kao u ovom slučaju, svjetovni i nepreporođeni. Ova je misao posebno primjenjiva u zemaljskim obiteljima Božjih ljudi. Vjerujući, posvećeni otac ili majka izravni su predmeti božanske brige; jer o anđelima je napisano: „Nisu li svi oni služnički duhovi, poslani da služe onima koji imaju baštiniti spasenje?”, i, služeći njima, vrlo često (doista, možemo pretpostaviti općenito) oni iz njihovih obitelji koji nisu u punom odnosu s Gospodinom su donekle uključeni pod zaštitničku brigu. Drugdje Apostol ističe da u nekim aspektima vjerujuća žena ima blagoslovljen utjecaj na svog muža; ili vjerujući muž ima povoljan utjecaj na ženu u vezi s djecom, inače bi djeca bila smatrana nečistima. (1. Kor 7,14.) Ovo je još jedna ilustracija iste opće lekcije da božanska briga, iako je

posebno za svete, uključuje sve njihove interese svih vrsta. To ne znači nužno zemaljski prosperitet, bogatstvo, očuvanje od nesreće, brodoloma, itd., kao u Pavlovom slučaju, ali uvijek znači, u nekom smislu i u nekoj mjeri, prednost. Uzmimo iz ove misli svu utjehu koju možemo. Sve će stvari raditi zajedno za dobro Gospodinovih svetih, i oni koji su im najbliži i najdraži sigurno će u nekoj mjeri biti dionici u njihovom interesu i u božanskoj brizi.

Odmah nakon što je primio uvjeravanja o sigurnosti svih na brodu, Apostol je obavijestio posadu broda o tome i pokazao svoju vjeru u poruku vedrinom i prekidom posta, te je savjetovao sve ostale da učine isto. Njegov je duh bio zarazan; svi su bili ohrabreni i bez sumnje su svi bili impresionirani ne samo činjenicom na koju je Apostol skrenuo njihovu pažnju — naime, da je ova nesreća došla na njih zbog njihovog nepoštivanja njegovog savjeta — već i dokazom Božje posebne naklonosti prema njemu u vezi sa saznanjem o njihovom konačnom spašavanju. Tako bi trebalo biti i s nama: što god znamo da je dobro ili utješno ili osvježavajuće za nas same, trebali bismo podijeliti s drugima. Da je Apostol zadržao ovu dobru vijest za sebe, to bi impliciralo jedno od dvoje; ili da nije imao vjeru u njezino ispunjenje, ili da je bio sebičan; ali imajući Gospodinov duh velikodušnosti, kao i veliko povjerenje u Gospodina, nije oklijevao obznaniti nadolazeće izbavljenje; i slavio je Boga time što nije tvrdio da ima to znanje od sebe, već ga je pripisao otkrivenju. Očito je da je zatvorenik ostavio dubok dojam na mnoge vojnike i mornare. Tko može reći da u nekom budućem trenutku Apostolovo hrabro i plemenito ponašanje možda nije utjecalo na neke od njegovih dvjesto sedamdeset i šest suputnika — možda ih na kraju privukavši Gospodinu? Tako bi trebalo biti sa svakim od nas; trebali bismo biti brzi u prenošenju najboljih vijesti koje imamo drugima; suosjećanje s uzdišućim stvorenjem u raznim životnim kušnjama trebalo bi nas voditi da ukažemo na Gospodinova obećanja u vezi s nadolazećim Kraljevstvom i blagoslovima koji će tada biti za sve obitelji na zemlji. Tko god tako svakodnevno ne objavljuje, u svakoj prikladnoj prilici, daje dokaz ili o nedostatku znanja ili vjere u otkrivenje ili o sebičnosti, što Gospodin ne može odobriti i što će ga, ako se ustraje, na kraju isključiti iz udjela u Kraljevstvu.

Još jedna misao koja je prikladno povezana s ovom lekcijom jest odsutnost bilo kakvog prijedloga o održavanju vjerske službe na brodu. Niti Pavao, niti Luka, niti Aristarh nisu zabilježeni da su učinili najmanji napor, osim što su njihovi životi bili žive poslanice. Moguće je da vjerske službe možda nisu bile dopuštene na brodu; ali, u svakom slučaju, znamo iz Apostolovog općeg ponašanja da je on lovio ljude među prilično različitim klasama. Kako razumijemo

stvar, mornari tog vremena bili su gruba i neuka klasa. Ne možemo sumnjati da bi Apostol bio zaista sretan da je mogao služiti bilo kojem od svojih suputnika da je u njima pronašao uho koje sluša — prema riječima Učitelja: „Tko ima uho da čuje, neka čuje.” Da mornari nisu bili u stanju primiti ili cijeniti evanđelje, očito je iz lekcije; jer su sebično namjeravali koristiti jedini mali čamac dostupan za svoj bijeg, i unaprijed su planirali ostaviti vojnike i zatvorenike na brodu. Primjećujemo duh sebičnosti kao potpuno neprikladan za bilo koga začeto od Božjeg duha i suprotstavljamo ga duhu Apostola, koji je bio velikodušan, ljubazan, obziran prema drugima. Sličan test nam pokazuje da vojnici općenito nisu bili klasa koja bi vjerojatno imala uho koje sluša, jer su, kad su shvatili da će brod biti uništen i da bi tako neki zatvorenici mogli pobjeći, savjetovali njihovo pogubljenje. „Velikodušno srce smišlja velikodušne stvari”, i svi Gospodinovi posvećeni ljudi ne samo da bi trebali imati plemenite impulse koji im dolaze jer su Gospodinovi, jer su okusili Njegovu milost i postali dionici Njegovog duha, već bi dodatno trebali paziti da taj duh prevladava u njima; da se manifestira u svim poslovima života. Trebali bi paziti da ne uguše plemenite impulse koji bi im prirodno dolazili; naprotiv, trebali bi ih njegovati i poticati i razvijati sve više i više. Tako rastemo u milosti kako rastemo u spoznaji, poslušnošću stvarima koje učimo.

Čini se da je samo stotnik imao koristi od iskustava. On jedini je izgleda pročitao Apostolovu živu poslanicu s bilo kakvom prednošću, i na njega je to ostavilo dojam, jer iako se ne bi toliko protivio ubijanju drugih zatvorenika, koji su vjerojatno bili buntovni karakteri i zaslužili smrt, nije vidio način da napravi iznimku za Pavla, i zbog Pavla su, dakle, svi zatvorenici bili pošteđeni.

Unatoč Apostolovom uvjeravanju od Gospodina da su životi cijele posade broda dani njemu, da će svi biti spašeni, shvatio je prikladnost korištenja sve potrebne marljivosti u suradnji s obećanjem. Stoga, kada je uočio očitu namjeru mornara da pobjegnu u malom čamcu, ostavljajući putnike nesposobne da upravljaju brodom na milost i nemilost mora, obavijestio je stotnika, ukazujući na potrebu poštivanja razumnih mjera opreza kako bi se osiguralo ispunjenje božanskog obećanja. Tako bismo svi trebali razumjeti da imamo nešto za učiniti u ostvarivanju milostivih Božjih obećanja prema nama. U vezi s poslovima ovog sadašnjeg života, obećao je da će naš kruh i voda biti

sigurni, ali to ne znači da ćemo zanemariti razumne prilike za njihovo osiguranje. Također nam je obećao udio u Kraljevstvu u budućnosti; ali na nama je da učinimo naš poziv i izbor sigurnim. Bog je potpuno sposoban i potpuno voljan izvršiti sve svoje dijelove u vezi sa svakim pitanjem, ali za našu je korist to što nas poziva da pokažemo svoju vjeru svojim djelima — svojom suradnjom s Njim na sve razumne načine. Ne očekuje od nas da činimo čuda; ali očekuje od nas da učinimo ono što možemo, kako u vezi sa sadašnjim stvarima tako i s vječnim stvarima. Na kraju su se Apostolova predviđanja ispunila i cijela posada broda, neki plivajući, a drugi plutajući na olupini, stigla je na kopno. Ponovno primjećujemo da Apostol nije predložio, po dolasku na kopno, održavanje opće vjerske službe; nije bio usmjeren na uzbuđivanje ljudskih umova, već je prakticirao iste evanđeoske metode koje ga je Učitelj naučio; naime: „Razmislimo zajedno” — najprije sjednite i izračunajte cijenu učenja, i, ako ste voljni platiti cijenu: „Dodite, uzmite svoj križ i slijedite me.” Da se ova, Gospodinova metoda okupljanja Njegovog naroda iz svijeta, još uvijek provodi, bilo bi mnogo manje nominalnih kršćana; ali vjerujemo da ne bi bilo manje pravih. Vrijeme za dovođenje svijeta još nije došlo; stoga Učiteljeve riječi u molitvi: „Ne molim za svijet, nego za one koje si mi dao iz svijeta, da svi budu jedno... da [na kraju, 'u pravo vrijeme'] svijet uzvjeruje.” Okupljanje izabrane klase za Kraljevstvo odvija se pod nepovoljnim uvjetima koji će ih temeljito testirati i učiniti njihov put tako uskim da će ga malo tko pronaći, a još manje napredovati na njemu. Kada dođe Božje vrijeme za bavljenje svijetom, sile neba i zemlje će surađivati s proslavljenom Crkvom u tome da evanđelje učine tako jasnim da putnik, iako neuk, neće moći zalutati na njemu.

Koliko zapisi pokazuju, Apostol i njegovi suputnici nisu obavljali misijski rad među barbarima otoka na kojem su doživjeli brodolom, niti među vojnicima i mornarima, svojim suputnicima tijekom te zime. Nisu tamo ostavili Crkvu; — možemo sigurno pretpostaviti da nisu našli uši koje slušaju. Pouka za nas iz ovoga trebala bi biti da ne očekujemo obraćenje svijeta niti išta slično tome. Trebamo očekivati da će Gospodin s istinom pronaći dovoljan broj za dovršetak izabrane Crkve, a zatim, s moći i autoritetom Kraljevstva, uspostaviti pravednost i učiniti da spoznaja o Njemu ispuni zemlju i blagoslovi cijeli svijet kroz Crkvu. — Gal 3,29.

